

γού κείται, οὐδὲ κτίσμα ἢ ποίημα ὁ Υἱός.

245—249.

Ἀπόδειξις ἐξ ἐπιτηρήσεων γραφικῶν, ὅτι ὡς Θεὸς προσκυνεῖται οὐδὲν τῶν κτισμάτων· οὔτε μὴν προσκυνούμενα ἀνέχεται προσκυνεῖσθαι ἢ δοξολογεῖσθαι, αἰτίαν ἔχουσα τοῦ πεποιεῖσθαι τὸν Υἱόν, ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν ἀληθῆ, καὶ λύσις ἐφεξῆς, μετὰ πιθανότητος συλλογισμῶν. 252.

Ἔτι εἰς τὸ, «Κύριος ἐκτισέ με»· ὅτι οὐ κτίσμα ὁ Υἱός.

Ἄλλο, τῶν ὀρθοδόξων λεγόντων, «Εἰ κτίσμα ἐστὶν ὁ Υἱός, πῶς ἔχει κατὰ φύσιν τὸ εἶναι δημιουργός; Οὐ γὰρ ἴδιον τῶν κτισμάτων τοῦτό γε»· Ἀνθυπήνεγκαν οἱ αἰρετικοὶ τὰ ὑποτεταγμένα, ὧν αἱ λύσεις εἰσὶν ἐφεξῆς. 253.

Ἐπιτήρησις ἀπὸ τῆς θείας Γραφῆς, ὅτι ὅτε τὴν ἐκ Πατρὸς γέννησιν αὐτοῦ σημαίνει ὁ Υἱός, ἢ ἕτερός τις τῶν ἁγίων περὶ αὐτοῦ, οὐ προστίθισιν αἰτίαν. Οὐ γὰρ διὰ τί Θεὸς ὑπάρχει, ἢ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐγεννήθη. Ὅτε δὲ τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμοίωσιν αὐτοῦ σημαίνουν αἱ Γραφαὶ καὶ τὴν διὰ τῆς παρθενίας γέννησιν, εὐθὺς καὶ τὴν αἰτίαν συνάπτουσιν, ἵνα μάθωμεν ὅτι περὶ ὧν αἰεὶ τοῦ Θεοῦ Λόγος, διὰ τίνος χρεῖαν γέγονεν ἄνθρωπος, οὐκ ἀρχὴν τοῦ εἶναι τό τε λαβὼν, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ δούλου μορφήν, ὅσον εἰς τὸ σχῆμα μεταποιούμενος, καὶ κατὰ τοῦτο πεποιεῖσθαι τε καὶ ἐκτίσθαι νοούμενος. 277.

ΙΓ'. Περὶ αἰδιότητος Υἱοῦ, καὶ ὅτι ἀμερίστως προήλθεν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς.

296—301.

ΙΖ'. Ὅτι τῶν τῇ κτίσει προσόντων οὐδὲν τῷ Υἱῷ πρόσεστι· διόπερ οὐ κτίσμα ὁ Υἱός. 301.

ΙΗ'. Ὅτι μὴ ταῦτόν κτίσμα καὶ γέννημα, μηδὲ τὸ κτίζειν καὶ τῷ γεννᾶν ἐπὶ Θεοῦ.

308—312.

ΙΘ'. Πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι ὁ Υἱός οὐκ ἐστὶν ἀληθινὸς Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἀλλ' ἕτερός τις παρ' αὐτόν τῇ φύσει καὶ ἕξνος, τὸ δὲ ἐντεῦθεν συναγόμενον, ὅτι καὶ ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ, καὶ οὐκ ἕξωθεν, ἀλλ' ἐκ τῆς οὐσίας ἐστὶν αὐτοῦ. 313—328.

Κ'. Εἰς τὸ, Ἀΐπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνῃς καταφρονήσας· διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτόν ὑπερύψωσε, καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ τὸ ὄνομα τὸ

ὑπὲρ πᾶν ὄνομα». Ἐν ᾧ σχόλια περὶ σαρκώσεως, τὸν αὐτὸν ἔχοντα νοῦν. 329—353. Εἰς τὸ ἀποστολικὸν ῥητὸν τὸ λέγον, «Ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς τοσοῦτω κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων». 337.

Παράθεσις ῥητῶν σημαίνουσα, ὅτι τὸ, «Κρείττων», ἢ θεία Γραφή ἐπὶ τῶν διεστηκότων ἢ κατὰ τὸν τῆς φύσεως λόγον, ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν τίθησιν, ἢ κατὰ τὸ μέτρον τῆς χάριτος. 340.

Ἄλλο διηγηματικῶς ὅτι τὸ, «Κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων», οὐκ οὐσιῶν εἰσφέρει σύγκρισιν, ἀλλὰ μᾶλλον διακονιῶν. Εἴρηται δὲ καὶ ἄλλως. 348.

Παράθεσις ῥητῶν περὶ ἀνθρωπότητος Χριστοῦ, καὶ λύσις ἐφεξῆς. 349.

Ἄλλο, ἐκ τῶν αὐτῶν καλὴ καὶ χρησιμωτάτη τῶν διακονιῶν ἢ σύγκρισις, τῆς τε τῶν ἀγγέλων, καὶ τοῦ Υἱοῦ τοῦ «Κρείττωνος» τὴν δύναμιν ἐρμηνεύουσα· Πῶς γὰρ κρείττων τῶν ἀγγέλων ἐστὶ, καὶ πόσον, ἐξ αὐτῶν γνωσόμεθα. 352.

ΚΑ'. Εἰς τὸ ῥητὸν τοῦ Ἀποστόλου «Κατανοήσατε τὸν Ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Ἰησοῦν, πιστὸν ὄντα τῷ ποιήσαντι αὐτόν»· Τὸ δὲ συναγόμενον, ὅτι οὐ ποίημα οὐδὲ κτίσμα ὁ Υἱός. 356.

ΚΒ'. Εἰς τὸ, «Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας ἐκείνης οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, οὐδὲ ὁ Υἱός, εἰμὴ ὁ Πατὴρ μόνος». 368.

ΚΓ'. Εἰς τὸ, «Ὁ Πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν Υἱόν, καὶ πάντα δέδωκεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ». Καὶ εἰς τὸ, «Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου». Καὶ εἰς τὸ «Οὐ δύναμαι ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ ποιεῖν οὐδὲν, ἀλλὰ καθὼς ἀκούω κρίνω» καὶ ὅσα ὅμοια τούτοις ἐστὶ ῥητά. 380.

ΚΔ'. Εἰς τὰ λεγόμενα περὶ τοῦ Σωτῆρος ἀνθρωπίνως παρὰ τοῖς Εὐαγγελισταῖς, εἰς τὸ, «Ἐκλαυσε» καὶ εἰς τὸ, «Νῦν ἡ ψυχὴ μου τετάρακται» καὶ εἰς τὸ, «Εἰ δυνατόν παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο» καὶ εἰς τὸ, «Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου» καὶ ὅσα τούτοις ὅμοια ῥητά, παραθέσεις ἀποδεικτικαὶ καὶ ἀπὸ τῆς θείας Γραφῆς, τῶν χριστομάχων ἀνατρέπουσαι τὴν κακόνοιαν. 389.

ΚΕ'. Εἰς τὸ, «Πρωτότοκος πάσης κτίσεως». Ὅτι